

Toholammin artesaaniopiston keramiikka-alan opiskelija

Tulimme Lontoosta yhteistaksilla Bury St Edmundsiin, jossa majoitauduimme kaupungin keskustassa sijaitsevaan v. 1846 rakennettuun 2-kerroksiseen tiilitaloon. Kaupungin kadut olivat kapeita, roskattomia ja viihtyisiä. Niiden ylittämiseen piti kiinnittää tavallista enemmän huomiota vasemmanpuoleisen liikenteen vuoksi. Karttaa ei tarvinnut. Kaiken ikäisiä ihmisiä istui kahviloissa viettämässä kuuluisia "teeaikoja", joissa myytiin mm. taivaallisia, runsaskalorisia kakkuja ja piirakoita. Pubeissa tarjottiin ruokaa juoman lisäksi ja päivällisaika sijoittui niissä klo 18–22 välille. Puistot pursuilivat kukkia ja runsaskukkaisia puita. Niissä käveltiin, pelattiin palloa, oltiin piknikillä tai yksinkertaisesti maattiin ruohikolla silmät kiinni luonnon syleilyssä. Voisiko aikaansa paremmin viettää esim. lounastauolla? Puistojen istutuksissa ei pihtaillu; kun tulppaanit lakkaavat kukkimasta, kaikki sipulit vaihdetaan uusiin istutuksiin. Kiviset kirkot ja katedraalit olivat massiivisia upeine holveineen. Katot, seinät, ikkunat, istuimet ja jopa kirjaillut polvistumistyynyt olivat käsityöläisten taidonnäytteitä. Bury'n katedraalissa oli koululaisten taidenäyttely, jossa oli esillä mm. keramiikkanaamioita ja pahvista tehtyjä patsaita. Televisiossa näkemäni englantilaisen "Antiikkia, antiikkia" ohjelman jaksoja oli järjestetty myös katedraaleihin. Kirkkojen julkisivuja koristi usein pakanallisilta ajoilta lähtöisin olevia "puumiehiä" tai gargoili-patsaita.

Burystä oli helppo matkustaa junalla Cambridgen yliopistokaupunkiin. Siellä kävimme mm. Fitzwilliam museossa, jossa on esillä läikähdyttävä määrä keramiikkaa eri aikakausilta ja maalauksia. Myös 3-kerroksinen Primavera-taideliike on suosittelun arvoisen keramiikasta, hopeakoruiesta ym. kädentöistä kiinnostuneille. Ihmeellisiä kasveja saimme ihaila kasvitieteellisessä puutarhassa (Botanical gardens). Keramiikka-alan opiskelijana minua tietenkin kiinnosti kaikki, mikä liittyi keramiikkaan. Minua kummastutti se, etten löytänyt yhtään kirjakauppaa, missä olisi myyty alan kirjoja. Ei minkäänlaista opusta historiasta, valmistamisesta tms. Ostin Moyses museosta Burystä kirjan laatoista sekä parilta kirpputorilta vanhoja, englantilaisesta keramiikasta kertovia kirjoja.

Meille keramiikka-alan opiskelijoille ei saatu järjestettyä työssäoppimispaikkaa. Se oli suuri pettymys. Opiskelimme sen sijaan West Suffolk Collegessa mm. dreijausta, käsinrakennusta, rakupolttoa, muovin työstöä sekä lasitöitä. Saimme myös avustaa kehitysvammaisia savitöiden valmistamisessa. Koulussa käytettiin opetusvälineenä esim. YouTubea, josta löytyy hyviä, havainnollisia keramiikkavideoita lähes joka lähtöön. Ajankohtaiset artikkeli- ja reseptimonisteen alan lehdistä tukivat myös opetusta. Ilmapiiri koulussa oli rento. Siellä kannustettiin kokeilemaan ja luomaan uutta. Saven työstössä ei ollut sellaisia asioita mitä ei saanut tai voinut tehdä. Vain mielikuvitus oli rajana, sillä juuri kokeilemalla oppii mahdollisen ja mahdottoman rajat. Tällä tavalla voi löytää sen "oman jutun". Työkaluja ei koulussa ollut läheskään siinä määrin mitä meillä Suomessa on totuttu käyttämään. Kävimme tutustumassa kahteen keramiikka-alan pajaan. Molemmat olivat pieniä perheyriytyksiä, joissa tekijät olivat ystävällisiä ja välittämiä.

Kaupat olivat auki myös viikonloppuisin (ja esim. äitienpäivänä), jolloin on aikaa kuljeskella kaduilla ja piipahtaa rauhassa liikkeisiin. Keskiviikko ja lauantai olivat Bury'n toripäiviä. Siellä oli mahdollisuus ostaa mm. leivonnaisia, hedelmiä vihanneksia, vaatteita, aikakauslehtiä, kankaita ja kasveja. Nk. puliukkoja tai kerjäläisiä en havainnut yhtäkään 3,5 viikon aikana.

Englantilaiset ovat ystävällisiä ja mukavia. He eivät ole uteliaita/tungettelevia, eivätkä tule kyselemään mistä on kotoisin. Tämä ei tarkoita sitä, että he olisivat töykeitä tai välinpitämättömiä. Kontaktin luominen ja aloitteellisuus riippuu siis paljon omasta itsestä ja suhtautumisesta.

Viimeksi muutettu: maanantai, 24 lokakuu 2011, 12:25

